

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 7, ÅRGÅNG 2

HÖSTEN 2013 (64 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktionens adress: Institutet för hylozoiska studier, Box 92085, 541 02 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Plusgirokonto nr: 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidning, som härmed offentliggör sitt sjunde nummer. Detta publiceras den 22 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, dagen för vårdagjämningen, nummer 2 den 20 juni, dagen för sommarsolståndet, nummer 3 den 22 september, dagen för höstdagjämningen, nummer 4 den 21 december, dagen för vintersolståndet, varefter innevarande årgång inleddes med nummer 5 den 20 mars, dagen för vårdagjämningen, varefter nummer 6 följde den 20 juni, dagen för sommarsolståndet och avsikten är att också de i framtiden följande numren skall utkomma vid solstånden och dagjämningarna. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande julnumret skall utkomma den 21 december, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidning är flerfaldig: informera om aktuella händelser, besvara frågor om esoteriken i allmänhet och hylozoiken i synnerhet, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, dessliques kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

Om nyheter på våra hemsidor, www.hylozoik.se och www.veidos.se.

Red:s artikelserie *Om pytagoreiska aktiveringsmetoder*, som publicerades i DPKs nr 3, 4, 5 och 6 (hösten 2012 till och med sommaren 2013) har nu publicerats såsom ett enhetligt dokument på denna hemsida under rubriken ESOTERISK PSYKOLOGI. Denna fattning av texten skiljer sig något från den som ursprungligen publicerades i DPK: i det enhetliga dokumentet är några felaktigheter rättade, några tillägg införda. Dessa rättelser och tillägg har i efterhand införts i de ifrågavarande fyra utgåvorna av DPK, så att läsarna har exakt samma text att tillgå antingen de läser den under rubriken ESOTERISK PSYKOLOGI eller under rubriken *DEN PYTAGOREISKE KURIREN*. En engelsk översättning av denna text har publicerats på engelska avdelningen av hemsidan. Vidare kan nämnas att, såsom planerna nu ser ut, del sju av *Lärjungens väg* publiceras lördagen den 5 oktober. Allt det nyss sagda avser publiceringar på hemsidan www.hylozoik.se. På hemsidan www.veidos.se finns under rubriken ANDRA SKÖNLITTERÄRA TEXTER en nyhet: *Vad döda berättar* av Theodore Sturgeon. Varmt tack till vår trogna medarbetare CK, som skrev in denna text åt oss.

Om den spanska grenen av arbetet kan meddelas att en ny viktig fas har inletts efter översättningen av red.:s bok *Förklaringen*, nämligen översättningen av avdelningen *Esoteriska*

världsåskådningen i *De vises sten* av Henry T. Laurency. När detta skrives är de första 23 kapitlen helt klara och redigerade. Avsikten är att, när alla 62 kapitlen är klara, publicera hela avdelningen på internet, på såväl denna hemsida, www.hylozoik.se, som Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys hemsida, www.laurency.com Den spanska titeln på denna del av *De vises sten* är *La visión esotérica del mundo*.

Arbetet med den tyska översättningen av Laurencys *Kunskapen om verkligheten* går allt närmare fullbordan. Vår schweiziska medarbetare MT hjälper red. med den slutgiltiga finputsningen, och nu är de fyra första av bokens sju avdelningar klara. De kan läsas på den tyska avdelningen av denna hemsida. När hela verket är fullbordat, kommer det att publiceras på Förlagsstiftelsens hemsida. På tyska heter boken *Das Wissen um die Wirklichkeit*.

Också franska översättningen av *Kunskapen om verkligheten – La Connaissance de la Réalité* – går så sakteliga framåt. Sedan tidigare (år 2005) finns hela *De vises sten* översatt till franska, *La Pierre des Sages*, och utgiven av förlaget Éditions Opéra i Nantes.

Föreliggande höstnummer av *Den Pytagoreiske Kuriren*, innehåller förutom den stående avdelningen med frågor av studerade och red.:s svar en ytterligare översättning av vår trogne medarbetare PW ur dr Maurice Nicolls viktiga arbete i sex band, *Psychological Commentaries on the Teaching of Gurdjieff and Ouspensky*. PWs översättning heter *Mera själviakttagelse* och består av tre delar: *Varför vi måste iakttaga oss själva*, *Om att se motsättningar inom oss själva* och *Iakttagelse av nedslagenhet i olika centra*. Varmt tack till PW för detta värdefulla arbete.

Frågor av studerande

TD i Knivsta har två frågor till *Människans väg* 9.143

1) MV 9.143.6. Det sägs där: ”Riktig kunskap om objektiva verkligheten förvärfvas dels genom riktig iakttagelse, dels genom tillförlitlig upplysning, dels genom riktig slutsats från de två förra. Alltför ofta äro alla tre grunderna fel, ännu oftare två och sällan äro alla tre rätt.”

Fråga: Varför är det så? Kan man få några exempel eller en närmare beskrivning på det?

Svar: Källan till all vår riktiga kunskap är verkligheten. Alltså är vår kunskap riktig i samma mån som den är riktig iakttagelse av verkligheten. En upplysning är tillförlitlig i samma mån som den återger riktig iakttagelse av verkligheten; denna andra grund av de tre uppräknade grunderna är alltså beroende av första grunden. Om första grunden är fel, blir därför också de båda andra grunderna fel. Om den första grunden är rätt men den andra är fel, blir också den tredje fel, det vill säga slutsatsen, nämligen om den bygger på den andra grunden men inte prövar denna mot den första grunden. Ett exempel. En individ befinner sig en mörk natt utanför sitt hus och ser då i gräset något som han tolkar som en stor hopringlad orm. Det är en felaktig iakttagelse, eftersom det i verkligheten är ett tjockt rep, som någon glömt där. Han rusar in i huset, väcker sin familj och varnar den för ”ormen”. Familjen drar slutsatsen att man måste skydda sig för ”ormen” genom att noga stänga och låsa alla dörrar och fönster och inte gå ut ur huset, förrän den avlägsnat sig. När morgonen sedan gryr och alla i huset genom fönstren ser att den ”farliga ormen” bara var ett rep, innebär det att den första grunden först nu är en riktig iakttagelse, som därmed vederlägger de två andra, felaktiga grunderna.

2) MV 9.143.7 All verklighetskunskap är omedelbart självklar. Den som ej kan uppfatta detta självklara, har förblindats av fiktioner. Verkligheten är oss omedelbart given utan någon psykologi. Endast det självklara är ”sanning”, kan vara sant.

Fråga: Att vi inte kan se det självklara, har det att göra med att verklighetens tre aspekter, att vi bara stirrar på fysiska verklighetens materiaspekt?

Svar: Ja, det har med de tre aspekterna att göra, närmare bestämt med vår djupa okunnighet om materiens, medvetenhetens och rörelsens verklighet, och i synnerhet om de två sistnämnda, men också med vår mentalmedvetenhets fikcionalism och vår emotionalmedvetenhets illusio-

nism, det vill säga den mentala funktion som mekaniskt och oupphörligt bildar fiktioner, alltså falska uppfattningar, felaktiga förvisningar om verkligheten (gissningar, spekulationer, hypoteser) och den emotionala funktion som lika mekaniskt och skenbart ohejdbart bildar illusioner, alltså falska livsvärden (enkelt uttryckt: begär efter makt, anseende och pengar) och felaktiga inställningar till en själv och andra (såsom egoism, egocentricitet, självhävdelse, högmod, avund, fåfänga). Aktiveringen av det högre emotionala (48:3 och 48:2, ädla känslor och fantasier) möjliggör för jaget att befria sig från de grövre illusionerna, och aktiveringen av det högre mentala, perspektivmedvetenheten (47:5), har den fördelen att de totalt felkonstruerade mentalsystemen i de två lägsta mentala regionerna (47:6,7) bortfaller och sunda kritiska förnuftet icke så lätt faller offer för konstruktionsdriften.

MB i Landskrona har sänt oss några frågor. Red:s svar följer inflickade efter varje fråga:
Tack för Kuriren och för möjligheten att ställa frågor och få svar!
Red: Väl bekomme, kära MB.

1. Stämmer det som sägs att vid självmord får man börja om allt som man uppnått i den aktuella inkarnationen, eller räknas självmord endast som ett vanligt dödsfall? Är självmord ur esoterisk synvinkel någonsin motiverat t.ex. vid svår sjukdom, s.k. aktiv dödshjälp eller finns det en poäng i att ”uthärda sin inkarnation”?

Svar: De gamle (i kunskapsordnarna invigda) ansåg självmord försvarligt bara i tre slags fall: svår obotlig sjukdom, obotligt vansinne och som en sista utväg för att inte tvingas begå någon orätt handling. Se för övrigt *De vises sten* 2.40.11, 3.62.9, *Livskunskap Tre* 10.3.5-6, 11.3.7 och *Människans väg* 4.16, 4.17.

2. Angående de tolv essentiala egenskaperna hittar jag en jämförelse från Bibeln, där broder Paulus i brevet till efesierna skriver om ”Andens frukt” som är ”kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod och återhållsamhet”. Är jag på rätt spår om jag tänker mig att de tolv essentiala egenskaperna också kan ses som en frukt av en viss mognad och ej i sig är möjliga eftersträva? Stämmer det att den person som har essentiala egenskaper själv inte är medveten om dem, medan omgivningen storligen prisar dem utan att vederbörande tycker det är något märkvärdigt?

Svar: Det är inte rätt tänkt att de tolv essentiala ej i sig är möjliga att eftersträva, därför att de är frukter av en viss mognad. Det ena (mognaden på ett visst, högre stadium) hindrar nämligen inte det andra (målmedveten strävan på lägre stadier), utan tvärtom har detta andra som förutsättning. Här som alltid i esoteriken måste man tänka i olika skalor, bruka det slags tänkande som Laurency kallar perspektivmedvetenhet. Visserligen kan man säga att de tolv essentiala egenskaperna, när förvärvet av dem väl slutförts, är resultatet av individens mognad eller medvetenhets- och viljeutveckling, men denna mognad eller utveckling är en långvarig process, som genomlöper flera stadier, där strävan efter att förvärva dessa egenskaper med tiden måste bli allt mer medveten. Människan blir då allt klarare över hurudan hon är och hurudan hon vill bli. Visst kan man säga att de essentiala egenskaperna i huvudsak förvärvas på ett visst stadium, kausalstadiet, och därför hör till den mognadsprocess som genomgås på det stadiet. Men förarbete har då gjorts på tidigare stadier, och utan detta förarbete hade det fulla förvärvet av dessa egenskaper aldrig kunnat ske. Du kan läsa mera om detta i *Om pytagoreiska aktiveringsmetoder*, del 4 (DPKs sommarnummer 2013), i kapitlet *Hur förbättras varat?*

Det stämmer inte att en människa, som till stort procenttal har utvecklat dessa essentiala egenskaper, skulle vara omedveten om dessa. Också självkännedom är en nödvändig egenskap, ingår i själva verket i den elfte, visheten. De kallas essentiala egenskaper, men beteck-

ningen ”egenskaper” blir missvisande, om den fattas bokstavligt och ensidigt, ty dessa egenskaper är också samtidigt förmågor. Ju mer man har av dessa egenskaper, desto mer ser och förstår man, också av egenskaperna själva. De tolv essentiala egenskaperna är inga självändamål, utan handlingsredskap och uppfattningsorgan (urskillningsorgan) för vårt arbete i medvetenhetsutvecklingens tjänst. Och i allt sådant arbete är det nödvändigt för individen att ha en någotsånär realistisk uppfattning om egen både begränsning och förmåga, egen både svaghet och styrka; alltså måste han ha en någotsånär klar uppfattning av hur väl utvecklade hans essentiala egenskaper är, och desto klarare, ju längre han kommit. Objektiv kausal medvetenhet, kausaljagets slutliga förmåga, innebär också förmåga till objektiv uppfattning av egna kausalhöljets utrustning och kvalitet, grad av utbyggnad etc. – allt sammanfattat i de tolv essentiala egenskaperna. En annan sak är att den som har förvärvat dessa egenskaper till högt procenttal har frigjort sig från sådana lägre och sämre egenskaper som självmärkvärdighet, stolthet, fåfänga, krav på andras uppmärksamhet, uppskattning, beröm och belöning etc.

3. Kan förlåtelse upphäva den negativa karma som samlats på grund av oförsonlighet? Är ett liv i ständig förlåtande inställning i så fall en bra väg att gå, från karmiskt perspektiv?

Svar: Allt verkligt lidande, som individen vållat andra, måste han också sona, och sona betyder utplåna det så grundligt att inte ens planetminnet längre registrerar det. Förr än han gjort detta, kan han inte bli ett 45-jag. (*Människans väg* 12.1.8) Och det finns bara två sätt att sona: antingen lida lika för lika eller gottgöra. (*Livskunskap Ett* 9.67) Om individen på djupet ändrar sin inställning, till exempel hellre lider ont än tillfogar andra ont och förlåter hellre än ger igen, så är det en mycket god sak och i själva verket en sinnesförvandling som är nödvändig för hans fortsatta, högre utveckling. Men det upphäver icke den dålig sådd han redan sått och ännu icke skördat, utan denna måste mogna till skörd (låt oss avstå från ordet ”karma” på grund av dess oklarhet; det avser ju både sådden och skörden). Det är ett ofrånkomligt orsak-verkan-förhållande. Vad den djupgående ändringen av inställningen däremot medför är individens möjlighet att slippa lida lika för lika och att i stället positivt gottgöra. Men för att denna positiva gottgörelse skall fullt ut onödiggöra den annars utmäta dåliga skörden måste den fullt ut uppväga denna, något som endast skördeinstanserna i högre naturriken kan beräkna och avgöra. Vi människor kan inte ens tillnärmelsevis beräkna sådant; vi tenderar att underskatta eller bagatellisera det onda vi gör andra och att överskatta betydelsen av vår gottgörelse. Sedan finns det överkligt lidande, som man endast skenbart vållar andra, till exempel när dessa onödigtvis plågar sig själva vid vetskapen att man inte tycker som de, har åsikter och värderingar som skiljer sig från deras. Så länge man inte förolämpar, förtalar eller på annat sätt personligt angriper och kritiserar någon, utan strängt håller sig till det sakliga, har man i dylika fall inget ansvar för den andres upprördhet, utan denna är helt och hållet hans eget fel.

4. Vet man inom esoteriken om det under vår livstid kommer en energirevolution, så att energiförsörjning och -lagring ej längre vore något problem?

Svar: Vi får inte glömma att den allra mesta esoteriska eller hylozoiska kunskapen alltjämt förbehålls de invigda och enligt principen ”ju farligare kunskap, desto högre invigda är ensamma om att besitta den”, och att detta i synnerhet gäller vilje-, rörelse- eller kraftaspekten. Se *De vises sten* 2.61.8, *Livskunskap Två* 4.5. Någon sådan energirevolution är inte att vänta eller snarare befara under vår livstid. Begrunda vad Laurency beskriver i *Livskunskap Tre*:

”Det har gått för fort med de vetenskapliga upptäckterna inom fysiken. Människorna ha fått vetskap om krafter, som de icke äro mogna för att kunna bruka på rätt sätt och icke till livets förfång. Som väl är, har planetregeringen beslutat avstånga femte departementets energier från att göra sig gällande i mänskliga världarna. Vibrationer från Lejonet, Skytten

och Vattumannen få efter år 1950 icke passera genom femte departementet. Efterverkningarna kunna visserligen göra sig gällande ännu 50 år efter avstängningen. Men från år 2000 ha dessa upphört. Det betyder, att inga vetenskapliga upptäckter eller uppfinningar, som falla inom detta departements område, bli möjliga. Mänskligheten har redan fått mera kunskap om och makt över naturen än den kan rätt använda. Efter år 2000 får mänskligheten nöja sig med vad den dittills lyckats upptäcka. Naturligtvis komma de stora visa männen då att förklara, att människan utforskat 'allt'." *Livskunskap Tre*, 14.12.4

5. Många störs av fullmånenätter och då menar man inte endast av månljuset. De blir oroliga, sömnlösa och våldsamma. Vissa fullmånar sägs vara mer intensiva och aggressiva än andra. Stämmer detta? Vad har månen för påverkan på jorden enligt esoteriken?

Svar: "Månens inflytanden är helt och hållet psyko-fysiologiska. Månen är död, utsänder skadliga emanationer liksom ett multnande lik. Liksom en vampyr stjälar den livskraft av Jorden och dess invånare, så att den som sover i dess ljus får lida, mista något av sin livskraft. Ett vitt skynke är ett skydd, eftersom strålarna inte går igenom detta, och särskilt skall huvudet skyddas. Månen har starkast inverkan när den är full. Månen befinner sig i upplösning och avger därför partiklar, och somliga av dessa upptar vi jordvarelser. Växter, som har välgörande inverkan under solens strålar, har en skadlig verkan under månens. Örter, som samlas för sina gifter, blir särskilt verksamma, om de plockats månbelysta." H. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine* (Adyar Edition), vol. 5, s. 535. Se även *Kosmisk intelligens* 1.5.9, 2.2.10, 2.5.3, 8.3.11, 8.11.19, 10.4.12, 14.10.9, 15.3.5, 18.6.6, 18.7.20 och red:s bok *Eterhöljet*, kapitel 10.9.

6. Existerar dessa ljusvarelser med vingar som populärt kallas änglar? Kan du i så fall berätta mera om vad de är och deras syfte?

Svar: Ja, de existerar, även om deras vara och verksamhet inte i alla avseenden överensstämmer med den populära uppfattningen. Dessa väsen tillhör en med växt-, djur- människo- och övermänniskorikena parallell utvecklingslinje, kallad devaevolutionen. Läs mera om detta i *Kunskapen om verkligheten* 4.8.5; *De vises sten* 2.35.5; *Livskunskap Ett* 3.7.6, 5.3.2, 5.3.4, 5.3.6, 5.6.1, 9.26.7, 9.57.14; *Livskunskap Två* 2.4.3, 2.6.3, 6.1.3, 6.21.7; *Livskunskap Tre* 3.2.5, 3.11.5, 3.11.7, 3.20.6, 5.24.7, 8.16.2, 12 (hela avdelningen), 14.19.4; *Livskunskap Fyra* 2.44.6, 3.22.2; *Livskunskap Fem* 8.20-22, 17.41; *Människans väg* 1.37.14, 1.38.5, 1.43, 4.10.2, 5.9.3, 5.11.19, 8 (hela avdelningen), 9.165.7, 9.218.4, 11.12.7, 15.5, 16.5.3, 16.6, 16.18.3, 17.2.8.

7. Stämmer det att ögruppen Azorerna är en rest från Atlantis?

Svar: Ja.

8. Är människans livslängd förutbestämd? Stämmer det att om bara våra celler vore rena så skulle vi leva i samma inkarnation i stort sett hur länge som helst?

Svar: Nej, vår livslängd är inte förutbestämd, lika litet som något annat i vårt liv, och allra minst i den mån vi arbetar på att utveckla medvetenheten. Självaktivering av medvetenheten inför flera viktiga, nya faktorer, som ökar vår frihet, valfriheten inräknad. Det stämmer inte att vi skulle leva i samma inkarnation hur länge som helst, om blott vissa fysiologiska faktorer vore uppfyllda. Hur perfekt fungerande, hur rena etc. celler, vävnader och organ än är från begynnelsen, sker en ständig förslitning, förgiftning etc., som inte fullt ut kan motverkas genom organismens eget eller läkarvetenskapens reparationsarbete. Med tiden vinner de nedbrytande processerna över de uppbyggande, och då är det blott en tidsfråga, när organismen blivit så förstörd att den upphör att fungera. Men även om det ginge att förlänga människans

fysiska liv obegränsat, vore det knappast önskvärt från den viktigaste synpunkten sett, nämligen medvetenhetsutvecklingens synpunkt. Att efter inkarnationens slut och den efterföljande vistelsen i emotional- och mentalvärldarna ”få förlora sin personlighets idiosynkriser, kristalliserade fiktioner och betraktelsesätt, otjänliga stofliteter, för att utan det förgångnas hämmande belastning i sinom tid få begynna en ny tillvaro, berikad med möjlighet till ökad insikt och förståelse, är för förstajaget av oskattbart värde.” (*De vises sten* 2.40.14) Se även *Människans väg* 3.29.2.

9. Finns det någon information om det övergripande syftet och meningen med hela involutions- evolutions- och expansionsprocessen?

Svar: Ja. Ändamålet är att alla i dessa processer deltagande monader (jagatomer) skall nå kosmisk allvetenhet och allmakt. Se *Kunskapen om verkligheten* 1.30.

10. Har människor levt eller lever idag människor i underjordiska grottor? Vill du i så fall berätta mera om detta!

Svar: Jag förstår att Du inte menar förhistoriska epokers grottmänniskor, troglodyter på barbarstadiet, utan högre stående människor, som i stora underjordiska utrymmen byggt en mer ordnad samhällsform, en civilisation eller kultur. Detta tema behandlas här och var i ockult och esoterisk litteratur och även i skönlitterär form – ett exempel på det sistnämnda är romanen *Ett kommande släkte* av Edward Bulwer-Lytton, författaren av den ockulta romanen *Zanoni*. Båda dessa verk finns för övrigt utlagda på vår hemsida www.veidos.se. Håller man sig till den sakligt inriktade esoteriska litteraturen, finner man H.P. Blavatsky beröra detta tema alldeles i början av *Den Hemliga Läran*, första delen, där hon talar om existensen av stora underjordiska bibliotek i Centralasien, och Alice A. Bailey behandla det i förbigående i *En avhandling om vit magi*, i kommentaren till Regel X, där hon bland annat skriver: ”I framtiden skall människorna upptäcka lämningar av hierarkins forntida arbete, gamla inskrifter och byggnadsverk, varav somliga ovan jord men de flesta i underjordiska fästen. I det land, som sträcker sig från Mellanöstern genom Turkestan och Mongoliet till nordöstra Kina, kommer, som planerat, mycket att påträffas som avslöjar de ibezjanska arbetarnas tidiga historia.” Just den text, där det anförda uttalandet göres, publiceras såsom del sju av *Lärjungens väg* på denna hemsida. Huruvida dylika underjordiska anläggningar är befolkade och brukade än i dag, vill jag inte uttala mig om. Men om de alltjämt brukas av planethierarkins arbetare, måste man förutsätta att dessa våra äldre bröder är fullt kapabla att hålla objudna besökare på behörigt avstånd. Ämnet ”underjordens mysterier” tenderar att fascinera ockult och esoteriskt intresserade och stimulera deras nyfikenhet, men ett dylikt intresse främjar knappast förståelsen av den esoteriska lärans teori och praktik. Möjligen kan man höja förståelsens kvalitet med påpekandet att talet om ”underjorden” ifråga om högre stående individer och grupper inte nödvändigtvis behöver fattas bokstavligt utan kan avse, och sannolikt i de flesta fall också avser, det för normalindividen ytterligt annorlunda, det fjärran och oåtkomliga i dessa högres vara och verksamhet; med andra ord att dessa kan leva mitt i bland oss men tack vare sin ofantligt högre intelligens och större kunskap göra det på ett sådant sätt att de, som de själva vill, förblir fullkomligt obemärkta av oss, alldeles som om de levde dolda ”i underjordiska grottor”.

BA i Söderhamn har skickat oss tre frågor:

1. Vad jag förstår, utvecklas planethärskaren genom de olika naturrikenas expansion (medvetenhetsutveckling) i dennes 49-klot, liksom solhärskaren utvecklas genom planethärskarnas utveckling, dvs i samtliga 49-klots utveckling inom solsystemet. Är det likadant med Augoeides

respektive Protogonos gentemot de lägre individernas (människornas) utveckling?

Svar: Varken kosmiska jag, såsom solhärskare och planethärskare, och devaer av andra- och tredjelijagskvalitet, såsom augoeider och protogoner, behöver monadkollektiv av lägre slag, såsom naturrikena, mänskligheten osv. för sin fortsatta medvetenhetsexpansion, utan dessa högre väsens frivilliga, långvariga anknytning till de lägre monadkollektiven är att betrakta som själv-uppoffring. För att understryka detta faktum använder esoteriska symbolismen i dessa sammanhang sådana uttryck som "korsfästelse", "det stora offret" osv. Dessa högre väsen har ingenting för sin medvetenhetsexpansion väsentligt att lära av oss. Se *Människans väg* 16.16.2, 17.5.

2. *Människans väg* 7.14.7. Vid solsystemets omformning upplöses alla materieformer. Var förvaras då monadernas erfarenheter och monaderna själva, innan nytt solsystem formats för monader med endast solsystemisk medvetenhet?

Svar: Varje monad är involverad i sin atomkedja. Dennas lägsta atom är en 43-atom, och denna fungerar under solsystempralayan som hölje för monaden och förvarare av dess erfarenheter. Se *Människans väg* 2.4, 6.13.3 och 13.9.6.

3. *Livskunskap Ett* 4.2.21. Vad menas med inkarnation i detta fall? Det nämns att monaden vid övergång till femte naturriket genomför en serie inkarnationer för att undan för undan centra sig i andratriadens tre enheter. Inkarnation har ju betytt att inkarnera i förstatriadens världar 47–49. Innebär detta att individen valt att leva i inkarnation värld 47–49 för att hjälpa andra individer att utvecklas och därmed sig själv? Vad jag förstår kan ju individen efter hand i sin utveckling i femte naturriket avstå från både kausalhölje och förstatriad efter att ha övergått till femte naturriket och fortsätta att arbeta endast i essentialvärlden eller vid senare medvetenhetsutveckling i superessentialvärlden. Det sistnämnda borde väl inte heta inkarnation?

Svar: Det är riktigt att reinkarnationstvänet upphör efter att monaden blivit 46-jag (*Människans väg* 10.20.6, 11.16.4). Men för de individer som efter att ha blivit 46-jag väljer att ingå i planethierarkin och därför arbeta med och för de lägre naturrikenas medvetenhetsutveckling fordras något slags förankring i världarna 47–49, och därför formar dessa 46-jag och högre slags jag höljen i dessa lägre världar. (Beträffande mental- och emotionalmaterien kan de nöja sig med höljen av atommateria; vad gäller fysiska materien nöja sig med eterhöljet som enda mera permanenta fysiska hölje och tillfälligt forma ett hölje i den för människan synliga fysiska världen, ett hölje som är förvillande likt en organism.) Ordet "inkarnation" avser bara monadens tagande av grovfysisk form, antingen (vad gäller solsystemiska jag) systemisk grovfysisk (49:5–7) eller (vad gäller kosmiska jag i världarna 42 och högre) kosmisk grovfysisk (47–49). En mer generell term för antagande av lägre hölje är "involvering", så denna term kan vara bättre på sin plats ifråga om dessa högre jags frivilliga nedstigande i lägre världar. Förutom för det tjänande arbetet i lägre världar under planethierarkins ledning kan 46-jaget behöva antaga höljen i lägre världar för att desto effektivare kunna expandera sin medvetenhet i högre världar. Fasta fysiska materien (49:7) är i objektivitetshänseende den mest betydelsefulla. Vid varje ny expansion företar monaden därför involvering till lägsta förefintliga materia för att i denna på nytt konfronteras med samtliga högre "kända" materier. När monaden konstaterar högre materiell verklighet (till exempel 47:1) inte bara i motsvarande objektiva medvetenhet utan samtidigt även i fysisk dagsmedvetenhet, objektiveras den högre medvetenheten i högsta möjliga grad.

Vår italienska medarbetare AN i Brescia har just läst *Kosmisk intelligens* i den engelska översättningen, *Cosmic Intelligence*, och har skickat red. två frågor:

6.12.5 Fyrtalets numeriska betydelse framgår också av att vårt 49-klot anges som det fjärde och anses såsom det viktigaste i vårt solsystem under denna särskilda cykel. Eftersom både

vårt solsystem och vårt 49-klot är av fjärde ordningen, har vår planethärsare fått ett särskilt viktigt tillfälle genom den inrättning som åstadkommit.

Fråga: Vad menas med ”fjärde ordningen, att deras lägsta materia är av värld 46?

Svar: Vi fattar ”av fjärde ordningen” i betydelsen, vad solsystemet beträffar, att dess energicentra huvudsakligen förefinns i fjärde kosmiska etern, det vill säga värld 46 (buddhi). Och energicentra (motsvarande chakraer i människans eterhölje) betyder naturligtvis 49-klot. Ett solsystem av tredje ordningen skulle vara ett, vars energicentra finns i tredje kosmiska etern, det vill säga värld 45 (atma). Och så vidare. Enligt denna terminologi är ett solsystem av första ordningen det i sin manifestation mest framskridna och har sina centra i värld 43 (adi). Detta kan Du sätta i samband med vad som sägs i boken *Telepati och eterkroppen*, sidan 127.

18.5.25 ”13. De energier, som inkommer från de tolv ”zodiakkonstellationerna”, som astrologin befattar sig med (LA: egentligen tolv solsystem av tredje slaget).”

Fråga: Vad menas med tredje slaget? Världarna 29–35 eller 15–21?

Svar: ”Tredje slaget” är inte en särskilt lyckad term. Det vore bättre att säga ett solsystem av tredje fasen. Ett tredje fasens solsystem är ett som genomgår sin tredje manifestationsperiod, den fas vari viljeaspekten härskar, liksom medvetenhetsaspekten härskar i vårt andra fasens solsystem. Tredje fasens solsystem är alltså de mest framskridna. Jag hänvisar Dig till *De vises sten*, kapitel 2.49 (samma kapitel i *La Pierre des Sages*).

Solsystemen, det vill säga kloten, finns endast i 43–49-materia (*Kunskapen om verkligheten* 1.9.3). Kosmiska jag (kollektivjag), som härskar över vårt planetsystem och vårt solsystem, är av kosmisk kapacitet, så att de skall omnämnas såsom 29-jag osv., men det är något helt annat. Sol- och planetsystem skall inte sammanblandas med de kosmiska jag (monader) som använder dem såsom höljen, lika litet som mänskliga organismer skall sammanblandas med de människomonader som använder dem såsom höljen.

Solsystem av tredje fasen (kallade ”av tredje slaget” i KI 18.5.25) börjar sin manifestation genom att inte ha någon materia lägre än 47:1 och slutar med att manifestalisera all sin materia, det vill säga att atomer av lägre slag skall upplösas i atomer av högre slag (varje 47-atom upplöses i 49 46-atomer, varje 46-atom i 49 45-atomer etc.), tills endast 43-atomer blir kvar. Detta innebär att tredje fasens solsystem är osynliga för mänskliga astronomer och kommer att förbli det åtminstone till senare delen av nästa eon. I boken *Förklaringen*, kapitel 11.5, finns detta behandlat.

(Förklarande not: Den brevväxling, vari frågorna ställdes och besvarades, skedde på engelska, varvid även de anförda boktitlarna angavs på engelska, medan dessa titlar däremot här i översättningen anges på svenska.)

Från SH i Uppsala kommer följande fyra frågor. Red:s svar är inflickat efter varje fråga.

Fråga: Vi säger att människan är ett mentaljag och strävar mot att bli ett kausaljag. När man läser i *Litet esoteriskt lexikon* förklaras JAG-beteckningen på en individ med ”den högsta värld där individen har full subjektiv och objektiv självmedvetenhet samt förmåga till självaktivitet.” Hur ska JAG-beteckningen användas? Med denna definition är människan inte ens ett emotionaljag då hon saknar full objektiv självmedvetenhet i emotionalvärlden. Hur stor del av 47-medvetenheten (47:4-7) måste individen ha aktiverat för att kunna benämnas mentaljag? Och vad gäller motsvarande för kausal- och essentialjag?

Svar: Den definition som ges i *Litet esoteriskt lexikon* (LEL) är generell, gäller i stort sett, och i synnerhet för kausaljag, essentialjag (46-jag), 45-jag och så vidare, för allt högre jag. I samband därmed bör man betänka att i hylozoiken tillämpas genomgående ett tänkande som betraktar verkligheten ”uppifrån ner”, det vill säga högre världars mer medvetna väsens bättre

kunskap och bättre laglydnad får utgöra rättesnöre för oss lägre väsen, i den mån vi alls kan förstå denna bättre kunskap och bättre laglydnad. Det är till exempel ett esoteriskt axiom att kausaljaget är den egentliga människan, att människan icke är fullt ut människa, förrän hon blivit kausaljag. (*Människans väg* 10.3.2). ”Såsom förstajag är individen en isolerad varelse utan kontakt med verkligheten och misstar sig praktiskt taget i allt hon tänker och gör. Först när hon ingått i enheten och kan uppleva alltings enhet, ser hon vad som är det rätta för enheten. Även om kausaljaget ännu ej kan detta, har det full förståelse för planethierarkiens syn på livet och söker i mån av möjlighet förverkliga universella broderskapet. Det är ett otacksamt arbete på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium. Det röner motstånd från de flesta. Egoismen och hatet regera. Även objektivt sett är kausaljaget egentliga människan. Kausaljaget kan objektivt uppfatta materiella verkligheten i de tre lägsta världarna och konstatera fakta i dessa. Däremot kan det icke objektivt uppfatta materieaspekten i övermänskliga världarna (börjande med essentialvärlden, värld 46). Kontakten med högre världar förblir alltså subjektiv, icke objektiv. Motsvarande gäller i alla världar, både lägre och högre. Endast subjektiv uppfattning är möjlig, icke objektiv, tills man blivit ett jag, förvärvat självmedvetenhet, i dessa världar.” *Människans väg* 10.3.2,3

Vad gäller olika slags mänskliga jag (fysikaljag, emotionaljag, mentaljag och kausaljag) stämmer den i *LEL* lämnade definitionen, som sagt, för kausaljaget, och den stämmer även för fysikaljaget, eftersom detta slags jag har, om inte full så åtminstone partiell subjektiv och objektiv medvetenhet i fysiska världen, nämligen i denna världs tre lägsta molekylärlag (49:5-7), och även sporadisk subjektiv och objektiv självmedvetenhet i denna värld. Men *LEL* säger **full** subjektiv och objektiv självmedvetenhet, och vad gäller sådan fysisk medvetenhet, förvärvas denna allmänt först i mitten av femte rottrasens sjätte underrad, och denna är ännu bara i första begynnelsen. Man kan likväl säga, om man håller de anförda inskränkningarna i minnet, att nuvarande mänskligheten åtminstone är fysikaljag. Och som Du så riktigt påpekar, är enligt *LEL*s strängare definition ”människan inte ens ett emotionaljag, då hon saknar objektiv självmedvetenhet i emotionalvärlden” (detta sagt om mänsklighetens stora flertal). Likväl sägs mänsklighetens flertal vara emotionaljag. Detta beror på att subjektiva emotionalmedvetenheten hos de flesta dominerar objektiva fysiska medvetenheten. På motsvarande sätt är en liten minoritet mentaljag, nämligen de hos vilka subjektiva mentalmedvetenheten dominerar såväl subjektiva emotionalmedvetenheten som objektiva fysiska medvetenheten.

Detta innebär att i nuvarande mänskligheten både emotionaljagen och mentaljagen är ofullständigt utvecklade, eftersom deras emotionala respektive mentala medvetenhet vanligen är enbart subjektiv, inte objektiv. Det är just bristen på överfysisk objektiv medvetenhet, som gör den normalutvecklade människans enda objektiva medvetenhet, den fysiska, så viktig. Det är nämligen denna objektiva fysiska medvetenhet, förmedlad av sinnesorganen, som väcker självmedvetenheten, först såsom hennes insikt att hon inte är denna fysiska organism som hon objektivt uppfattar, utan att detta, som medvetet betraktar denna organism såsom något utanför och skilt från sig självt, är jagmedvetenheten. Den nämnda bristen hos nuvarande emotionaljag och mentaljag kommer emellertid att vara avhjälpt i framtida raser. Så kommer sjätte rottrasens individer att naturenligen utveckla emotional objektiv medvetenhet. Mental och kausal objektiv medvetenhet blir naturliga och allmänna förmågor först i nästa eon, den femte. En faktor att ständigt ha med i beräkningen, vad vår mänsklighets medvetenhetsutveckling angår, är att vi befinner oss i fjärde eonen, även kallad emotionaleonen. Denna eon är avsedd särskilt för emotionalmedvetenhetens och djurrikets utveckling. Först nästa eon, mentaleonen, är särskilt lämpad för mänsklighetens utveckling. Detta innebär bland annat att det blir först i nästa eon som människorna allmänt (majoriteten) börjar förverkliga sina inneboende möjligheter; att vår eons mänsklighet förblir ofullständig. Det tidigare nämnda särskilda tänkandet ”uppifrån ner” kan också beskrivas såsom ett tänkande ”från slutet”, från det avsedda slutresultatet

sett, och enligt detta tänkande eller sätt att se blir femte eonens människor ”mera mänskliga” än fjärde eonens och sjunde eonens människor de förverkligade idealmänniskorna.

För att benämnas mentaljag måste människan åtminstone ha näst högsta slaget av mentalmedvetenhet (47:5) så kraftigt aktiverat att hon med dess hjälp behärskar även det högsta emotionala (48:2) och dess annars oemotståndligt attraktiva illusioner. Detta högre mentaltänkande är det s.k. perspektivtänkandet, vanligen yttrande sig i sunt förnuft och förmåga av självständigt tänkande på alla slags områden, förmåga att genomskåda de många mentala fiktioner, sofismer, tankefel osv.

För att kallas kausaljag måste människan ha starkt byggt ut sitt kausalhölje och därvid bytt ut dess ursprungliga involutiva 47:3-molekyler mot evolutiva mentalatomer (47:1) till minst 50 procent. Detta är resultatet beskrivet ur materieaspekten. Ur medvetenhetsaspekten är detta resultat frukten av en ihärdig, metodisk, medvetenhetsaktivering som genomförts under många liv, en medvetenhetsaktivering som visserligen till största delen varit självständig men som likväl inför vissa avgörande etapper förutsatt undervisning och ledning av en lärare som nödvändigtvis är medlem av planethierarkin. Ur viljeaspekten beskrivs detta resultat såsom förmågan att med viljekraft (kunskap och ansträngning) uppehålla sig med kausal aktiv självmedvetenhet obegränsat (icke bara kortvarigt, sporadiskt, okontrollerat) i kausalhöljets innersta centrum för att där taga emot och begrunda verklighetsideer (kausalideer).

För att kallas ett essentialjag måste individen (monaden) ha övergått från andratriadens mentalatom till 46-atomer, centrat sig i det begynnande 46-höljet, bestående av 46:5-7-materia, kunna vara aktivt självmedveten obegränsat i 46-höljets åtminstone två lägsta molekylarslag (46:6,7).

Fråga: Organismen har motsvarande sju centra som eter-, emotional- och mentalhöljet, men hur svarar kausalhöljets tre centra, kunskaps-, enhets- och viljecentrum, mot organismens sju centra och hur förmedlas kausalenergin till organismens centra och vilken är den materiella beteckningen på de olika energierna?

Är det så att enbart de fyra högre centra i organismen stimuleras och att kunskapscentret överför 47:3 till strupcentret, enhetscentret överför 47:2-energi till hjärtcentret och viljecentret över 47:1-energi till panncentret och hjässcentret?

Svar: Ja, det Du skriver i andra stycket är i stort sett den riktiga beskrivningen, som duger för alla praktiska ändamål. Med ”praktiska ändamål” menas att de fyra högre centra Du nämner är de enda, vilka människan i sin metodiska aktivering av högre mental och kausal medvetenhet skall uppmärksamma och de enda i vilka hon kan hålla självmedvetenheten, vilken ju är kausalmedvetenhetens första framträdande. Självmedvetenheten skall hon framför allt hålla i huvudet, i panncentret och hjässcentret. Materiella beteckningar på de stimulerande och aktiverande energierna, såsom 48:2, 47:5, 47:2 etc., kan inte entydigt förknippas med bestämda centra, eftersom dessa förhållanden skiftar enligt det utvecklingsstadium individen befinner sig på. Exempelvis panncentrum aktiveras på mentalstadiet av högre mentala energier (47:5 och 47:4), men på kausalstadiet av kausala (47:3). Skillnader motsvarande de just anförda gäller för de övriga tre högre centren. I esoterisk litteratur förekommande ”motsägelser” i detta avseende är oftast skenbara och beror på att författare uttalat sig alltför generaliserande om något till bestämda utvecklingsstadier hörande förhållanden.

Fråga: Vi kan redan nu i höga tillstånd förnimma 46-energin. Är det så att vi förmår aktivera 46-materia och var lagras i så fall denna? Sker eventuell lagring i andratriadens 46:1-enhet eller har vi ett embryoniskt 46-hölje?

Svar: ”Höga tillstånd” betyder högsta emotionala tillstånd, 48:2. När vi befinner oss i dessa tillstånd, där vi kan förnimma allt levandes enhet, förmår vi aktivera det lägsta essentiala,

46:7. Det som lagras i andratriadens 46-atom är själva aktiveringsförmågan, liksom andra essentiala förmågor och egenskaper. Den aktiverade 46-materien däremot attraheras till 46-atomerna, ingår i det embryoniska hölje som håller på att bildas omkring denna.

Fråga: Vi arbetar för att bli EN för att JAG skall bli enat. Kan vi klargöra begreppen skenjag, falska personligheten, ”falska jag”, personligheter och arbetspersonligheten, då vi oftast associerar till något negativt lägre när vi använder några av begreppen ovan och då ”fjärde vägen” lär att det finns grupper av skenjag som supportar JAG:et?

Svar: Med skenjag menar vi alla sådana övergående, flyktiga fysiska (rörelseimpulser och sinnesintryck), emotionala och mentala medvetenhetsfunktioner som är mer eller mindre mekaniska eller robotmässiga, det vill säga inte beledsagas av jag- eller självmedvetenhet. Även om Gurdjieff och Ouspensky är de som är mest kända för att ha lärt att det verkliga jaget framträder såsom självmedvetenhet medan alla andra psykiska tillstånd är icke-jag, mekaniska, finns samma lära i hylozoiken. Också Laurency lär att ”först i och med självmedvetenhet fås målmedvetenhet.” Och fortsätter: ”Aktiv medvetenhet utan jagmedvetenhet är robotaktivitet.” *Livskunskap Två* 5.1.19

Skenjagen är inte alla av samma kvalitet. Det finns bättre och sämre, betraktade ur deras möjliga användbarhet för individens medvetenhetsutveckling. Det finns mer mekaniska skenjag och mindre mekaniska skenjag, skenjag fjärrare och skenjag närmare självmedvetenheten, skenjag som vet och förstår något om medvetenhetsutvecklingen och skenjag som inte har den ringaste vetskap om denna. De i detta avseende bättre skenjagen kan stödja det verkliga jaget, hjälpa fram det, få det komma fram oftare och då vara längre. Sedan finns det raka motsatsen: dåliga skenjag som bara kan förlora på det verkliga jagets närvaro, på de stunder av självmedvetenhet som anger det verkliga jagets närvaro. Skenjagen är för många, för små, för kortvariga för att bilda några urskiljbara, mera varaktiga enheter, utan sådana mera beständiga väsen kallar vi personligheter eller roller. Vanligen har vi flera sådana. När en människa börjar mera målmedvetet, metodiskt och långsiktigt arbeta för sin medvetenhetsutveckling, uppstår efter hand två ytterligare personligheter: falska personligheten och arbetspersonligheten. Falska personligheten är kollektivet av alla dåliga skenjag som inte kan och inte vill bidra till medvetenhetsutvecklingen och som därför mekaniskt bjuder motstånd mot allt arbete människan söker utföra med det ändamålet. Arbetspersonligheten är den föregående motsats: sammanfattningen av alla goda skenjag, som har en viss mental förståelse, en viss känslomässig värdering av det goda, riktiga, nödvändiga i människans eget arbete för sin medvetenhetsutvecklingen. Omedelbart härefter följer tre texter av dr Nicoll, vilka säkerligen bidrar till att klarlägga dessa förhållanden.

Mera självakttagelse

Varför vi måste iakttaga oss själva

Låt oss börja med idén att högre centra hela tiden talar med oss och försöker säga till oss vad vi skall göra, men att vi inte hör dem. Eftersom ändamålet med detta arbete är att sätta oss i förbindelse med högre centra och deras kunskap, kan vi vara säkra på att det första vi får lära oss, nämligen att iakttaga oss själva, måste ha att göra med just detta att kontakta högre centra, som är fullt utbildade men som vi inte kan höra. Jag menar att det måste finnas något skäl till självakttagelse och jag tror att det är rätt att säga att om vi helt enkelt iakttar oss själva bara därför att vi blivit tillsagda att göra detta, kommer vi inte att iakttaga oss själva på rätt sätt. Vi kommer inte att förstå varför eller vilken djupare mening som ligger i det. Vi kommer till slut att fråga oss: Varför i Herrans namn skall jag göra detta? Av vilken anledning?

Om vi inte har ett tillräckligt grepp om arbetets ideer eller vad målet med arbetet är, om alla dessa ideer om människan och skapelsen vi fått vetskap om inte hänger ihop till något meningsfullt inom oss, utan ligger utspridda i vårt minne utan ordning eller inneboende känslomässigt liv, så blir utförandet av självakttagelsen något tämligen meningslöst att syssla med. Men vi behöver förstå ha en mer förfinad och inre bild av arbetet. Låt oss se på självakttagelsen ur synvinkeln varför vi skall utöva denna. Vi ombeds att utföra den därför att det kan leda till att vi blir mer medvetna om inflytanden från högre centra. Vi kan inte höra dessa inflytanden, eftersom det ligger en tjock substans mellan dem och oss själva. Vad är denna tjocka substans? Den är allt det inom oss som är omedvetet, som vi inte kan tänka oss, om vars existens vi är omedvetna. Som ni vet sägs det ofta att självakttagelsen släpper in en stråle av ljus i vårt inre mörker. Detta mörker är just det som jag benämnde som en tjock substans som inte släpper igenom inflytanden från högre centra. Vi måste allteftersom komma i kontakt med detta mörker inom oss. Detta är möjligt endast efter lång och intelligent självakttagelse som utförts av en särskild anledning och inte bara mekaniskt. Kom ihåg att all självakttagelse måste vara en medveten ansträngning. Ni håller väl med om att vi alla inom oss har skenjag som vi är helt omedvetna om. Vi lever i den falska personligheten, inte i den verkliga. Vi är fulla av bilder av oss själva och på grund av buffertar, som hindrar oss att se motsägelserna, känner vi oss alldeles belåtna med oss själva. Syftet med arbetet är att framkalla en kamp inom oss, en kamp med denna falska förnöjsamhet och tillfredsställelse. Och vilken metod skall användas? Metoden är självakttagelse, med vilken vi stegvis blir mer medvetna om vad som finns inom oss och börjar förlora dessa älskade bilder av oss själva, detta slags föreställningar.

Ni kommer väl ihåg hur kusken sitter inne på krogen och super? Det betyder att han lever i sin föreställningsvärld, i bilder av sig själv, i sitt inbillade jag. Det första steget är att kusken måste vakna upp. Vi kan tänka på situationen på följande sätt: Vi har alla inom oss en mörk sida som vi inte vet någonting om, en sida som vi inte är medvetna om men som ändå verkar. In i detta mörker måste vi sända en stråle av ljus genom självakttagelse genomförd på det sätt som arbetet föreskriver. Denna vår mörka sida måste gradvis förbindas med vår uppfattning om oss själva, och ett mönster måste uppstå, en blandning av dessa båda sidor. Om inte ljuset upplyser detta mörker, kan denna blandning inte uppstå och kan vi aldrig känna högre centras inflytande, eftersom de dämpas och hejdas av vår mörka sida, som vi kan iakttaga endast hos andra och inte förlägger till oss själva. Vi tenderar alltid att anklaga andra och skylla på dem för, låt oss säga, att de hyser onda tankar eller uppför sig misstänkt eller talar illa om oss eller är elaka eller att de ljuger eller inte bryr sig eller är okamratliga, opålitliga osv. Denna andra sida hos oss, som vi inte är medvetna om, tenderar vi att se hos andra men inte hos oss själva. Detta är en av de viktiga orsakerna till att vi människor är olyckliga och till att vi människor lever i en oupphörlig friktion mellan varandra. För att kunna ändra på detta låsta läge börjar vi arbetet med självakttagelse, så att denna stråle av ljus eller medvetenhet kan nå vårt mörka inre. På denna punkt är arbetet mycket bestämt och kan inte missförstås. När vi studerar tendensen att skylla på andra och medvetet försöker iakttaga detta hos oss själva, tar vi ett av de första och viktigaste stegen i det personliga arbetet med oss själva. Om vi inte gör detta kan vi inte komma någonvart. Om vi försöker komma någonvart utan att iakttaga oss själva under en mycket lång tid, kan vi liknas vid människor som försöker se igenom ett svartmålat fönster. Detta svarta fönster har underliga egenskaper, för på något obeskrivligt sätt är det vi själva. Det är ett slags levande mörker inom oss som kan skingras bara av det ökande medvetna ljus som kommer av självakttagelse. Det ökande medvetna ljuset är resultatet av en långvarig, tyst, allvarlig självakttagelse, ett långvarigt privat notering av våra handlingar, av hur vi talar, av våra tankar och hur vi tänker, av våra känslor och hur vi känner. Det bör därmed vara alldeles klart att den första uppgiften i arbetet är att bli mer medveten om denna mörka sida

inom oss. Det betyder att vi förlorar så småningom, litet i taget, alla de vanliga föreställningar vi haft om oss själva, vilket vi i förstone uppfattar som om vi förlorade vår personlighet, som om vi själva försvagades. Men om man inte tillåter sig att bli negativ – och detta måste mycket kraftigt understrykas, då ju faran med negativa tillstånd ständigt betonas – så börjar man inse att de nya, underliga förnimmelser av en själv som börjar infinna sig rymmer betydligt mer av styrka och förståelse än något inom det skenbara jag som tidigare behärskade en själv. Vi finner då att alldeles nya tankar, känslor, insikter och en ny känsla av mening börjar komma till oss, och orsaken till detta är att vi börjar kunna svagt ana spår av de högre centrens inflytande, så att där vi tidigare kunde se bara en sak, ett sätt, en mening, ett val mellan vad vi uppfattade som rätt eller orätt, ser vi nu ett dussintal eller fler slag av mening och fler valmöjligheter. Där vi trodde att det var endast ett steg mellan Do och Re och mellan Re och Mi, i någon tidigare andefattig, stelbent uppfattning, ser vi nu hela oktaver sträcka ut sig mellan dessa toner.

All tilltagande förståelse består i att kunna se allt finare skillnader, djupare och vackrare mening, allt sammanvävt och fullt av en egen magisk kvalitet, som vi inser vara mycket annorlunda det tunga, grovt tillyxade tänkande och kännande som vi tidigare levde med. Men dessa finare besök av förståelse kan inte komma in i vårt medvetande och bli en aldrig sinande källa till mening som aldrig dör, såvida vi inte gör denna mörka sida av oss själva alltmer medveten och, som jag sade, detta att vi gör vår mörka sida medveten medför oundvikligen en fullständig förändring av vår uppfattning och uppskattning av oss själva. Det kan i själva verket hända att vi känner att vi förlorar oss själva ur sikte, så att där vi annars brukade vara så vissa och övertygade och så snara till handling, tal och kritik, känner vi nu en stor ovisshet, eftersom vi ser så mycket mer i varje situation än vad vi gjorde förut. Det är inte en negativ ovisshet utan en positiv. Det är inte en känsla av hjälplöshet utan en känsla av styrka, eftersom vi ser så klart att där vi förut var så vissa, var vi mycket svaga, då den visshet vi kände var en idiots visshet, den okunniges visshet som bara kan vara en svaghet och som utan tvivel ständigt ledde till felaktiga resultat och fullständigt onödiga slitningar, om vilka vi var vissa om att de berodde på andra och inte hade någonting med våra egna fullständigt opålitliga reaktioner att göra. Hur vissa brukade vi inte vara! Men nu ser vi hur mekaniska vi var. Hur tänkte vi inte att vi förstod allting och kunde uträtta saker! Men nu ser vi att vi inte förstod någonting och att allting hände oss mekaniskt i enlighet med vårt mekaniska sätt att fungera som en maskin. Hur mycket var det inte som vi brukade tillägga oss själva och berömma oss av! Men nu kan vi se att allt detta gjordes av denna maskin, som vi trodde vara vi själva. Nu när vi ser denna andra sida av oss själva, om vilken arbetet säger att vi genom själviakttagelse måste tränga in i den och bli allt mer medvetna om den, är det viktigt att komma ihåg att idén om många skenjag är av den största vikt i detta förfarande. Vi måste se denna mörka sida, men inte bli identifierade med den. Vi måste göra den medveten, men inte betrakta den som om den vore en del av oss själva. Detta är en mycket svår sak och vi måste ständigt påminna oss om denna viktiga punkt.

Kom ihåg att alla ideer vi undervisats om inom arbetet passar ihop med varandra och bildar en helhet. Man kan inte utföra detta arbete genom att taga fasta på någon av dess ideer och inte samtidigt taga hänsyn till de andra ideerna. Man kan till exempel inte plocka ut idén om själviakttagelse skild från idén om många jag utan att skada sig själv. Grunden till detta är att om man säger ”jag” om allt man iakttar inom sig, blir resultatet förvirring. Då blir man vad man iakttar, och detta blir ödesdigert. Vi måste se objektivt på våra skenjag. Vi måste se på sådant som vi iakttar inom oss som vi ser på olika föremål i ett rum. Vi ser inte på stolen, bordet eller boken som om de vore vi själva. Man skall aldrig säga ”jag” om det man iakttar, men man måste veta att detta skenjag som man iakttar finns inom en. Allt detta hör till icke-identifiering. Själviakttagelse som utförs utan identifiering med det iakttagna är praktiskt taget

grundtanken i detta system och är mycket svår att utföra. Det kan ta lång tid innan man inser vad denna metod, som detta system lär, betyder. Ni vet att ni måste dela er själva i två, den som iakttar och det som iakttas, det vill säga: ni får inte identifiera er med vad ni iakttar! Det är detsamma som att säga att ni inte kan förändras om ni identifierar er med allt som pågår inom er, med varje stämning, varje tanke, varje känsla, varje slags föreställning. Återigen betyder detta att vi måste se objektivt på oss själva. Vi måste uppfatta vår psykologi och allt som tillhör denna objektivt ju mer vi iakttar det och ju mer medvetna vi blir om det. Vad menas då med att se objektivt på något?

Bordet som jag iakttar ser jag inte som något subjektivt – det vill säga som en del av mig själv. Jag ser det som ett föremål, som inte är jag och som jag är skild ifrån. Detta är att objektivt se på något. Men arbetet säger att vi måste se objektivt på saker i vårt inre liv. Jag lägger till exempel märke till en elak tanke. Det vore meningslöst att brista i gråt och utropa: ”Vilken elak och ond människa jag är!” Det vore som att uppfatta det skenjag, som tänker något sådant, subjektivt, uppfatta det som om det vore jag själv. Det vore att identifiera sig med det, säga jag om det, och detta vore helt meningslöst och skulle inte leda någon vart. Tvärtom måste jag iakttaga denna tanke och försöka se vilket skenjag eller vilken grupp av skenjag den kommer ifrån och iakttaga vad de håller på med, vad de vill göra och vad de vill försöka få mig att säga. Det jag då gör är att objektivt iakttaga dessa skenjag. Om jag håller med dem, blir jag de och rusar de ut ur mig och vållar all skada de kan. Om jag försöker hålla dem tillbaka med våld och se dem som om de vore jag själv, förlorar jag snart slaget, eftersom en del av min kraft, det vill säga en del av känslan av mig själv, då ingår i dem. Detta kommer alltid att inträffa om jag inte kan känna att de inte är jag själv och att de fortsätter att dyka upp allt emellanåt och försöker övertala mig att de är jag och ber mig att säga jag om dem. Om ni rör vid dem tar de omedelbart kraft ifrån er, det vill säga: en del av er jagkänsla går in i dem. Då har ni inte längre inomboards något liknande en magisk cirkel, som ni kan stå skyddade inom. Det är därför det är så farligt att sova alltför länge, till exempel att inte arbeta alls eller att inte tänka på arbetet eller vad man utför i arbetet. Ibland tillåter sig människor att för en förhållandevis lång tid vara omedvetna om arbetet. De liksom stiger ur den magiska cirkel som de börjat dra omkring sig själva och då fastnar alla möjliga slags skenjag vid dem som andra blodiglar, och innan de vet ordet av, har några skurkaktiga skenjag fått tag i dem och liksom sugit blod ur dem och därigenom gjort anspråk på något slags blodsband. Det är därför det är viktigt att sätta upp mål för vissa slags skenjag, om vilka man vet att de bara ställer till med besvär och meningslöst lidande.

Arbetet säger att man om vissa saker måste iakttaga en inre tystnad. Vad betyder det att iakttaga en inre tystnad? Det kan hända att obehagliga skenjag pladdrar inom en och söker övertala en att tala med dem. Om man då börjar käbbla med dem, iakttar man ingen inre tystnad. Man kan tala med negativa skenjag, om man gör det mycket försiktigt, om man mycket objektivt kan se på dem inom en och om man inte förvånas över att sådana skenjag finns inom en. Jag tror att allteftersom vi lär känna vår mörka sida i det tilltagande medvetenhetsljuset, kan ingen av oss förvånas över de skenjag vi finner där, vars existens vi måste acceptera men vilka vi inte får identifiera oss med.

För att kort sammanfatta: Självakttagelsens ändamål är att göra vårt mörka jag alltmer medvetet och blanda det med vår tidigare inbillade uppfattning om oss själva. Detta åstadkommer en genomgripande förändring av vår uppfattning om oss själva och börjar lösa upp det inbillade jaget. Samtidigt som processen att tillintetgöra våra tidigare inbillade egenskaper pågår, börjar vi känna hur vi nås av inflytelser från en annan källa fylld av mening. Dessa inflytelser kunde inte nå oss tidigare, då detta täta mörker låg hindrande emellan. Vi kan tänka på denna mörka sida som ”den andre i oss” (den falska personligheten) som vi är benägna att se hos andra.

När vi börjar bli mer medveten om denna andra människa, detta mörka jag, kan hon inte längre ingripa i era relationer med andra, och då börjar alla era relationer till andra förändras. I själva verket ser ni då andra människor för första gången, och detta frigör dem. Men ni måste inse att detta gäller var och en av er. Börja inte med tanken att er granne i stolen bredvid skall börja förändra sig och frigöra er. Ni måste frigöra honom. *Nicoll, ss. 658–663*

Om att se motsägelser inom oss själva

I dessa kommentarer om den mörka, omedvetna eller icke erkända sidan av oss, den som medför att vi alltid lever enbart i små delar av oss själva utan att kunna minnas det övriga av oss, talade vi om nödvändigheten av att öka medvetenheten så att den börjar omfatta helheten av människans liv. Därför sades det i den tidiga undervisningen att vi måste lära känna alla skenjag inom oss, och det tillades att orsaken till att allt är felaktigt hos oss och att vi inte kan växa i medvetenhet är att vi är varse bara ett jag i taget som vi uppfattar som vårt medvetande, som vi själva. Av denna orsak ser vi inga motsägelser inom oss och lever så att säga alltid i ett mycket litet område åt gången. Allteftersom arbetsminnet ökar genom själviakttagelse, börjar vi misstro det särskilda skenjag vi råkar befinna oss i för tillfället. När jag säger att vi misstror det, menar jag att vi inte tror helt och hållet på vad det säger, vad det tänker, vad det känner just då. Om vi inte börjar förstå detta, kan vilket skenjag som helst, som råkar befinna sig ”överst” eller som vi för stunden uppfattar som vi själva, under en kort tid säga, göra eller lova saker, som vi senare inte vet någonting om. Med andra ord måste vi bli mycket mer medvetna om denna rotation av skenjag inom oss, så att vi kan komma ihåg vad ett skenjag sagt och även vad andra skenjag sagt. Annars har vi inget verkligt vara, vilket betyder att vårt vara hela tiden ändras, eftersom det kontrolleras av tillfälliga skenjag i varje stund.

Vad är det nu som kan stå ovanför alla dessa vanliga skenjag och varför betonar arbetet så mycket vikten av att vi iakttar våra olika skenjag? Orsaken är att vi har det iakttagande jaget inom oss, om vi bara kan använda det. Det kan äga ett eget minne, eftersom det står utanför det maskineri som roterar skenjagen och ser dem utifrån på ett oberoende sätt och bygger inom sig sitt eget minne av dessa skenjag som det iakttagit – och detta minne kallas ”arbetsminne”. Det är viktigt förstå att varje skenjag, som mekaniskt dyker upp och är aktivt under en viss tid, har sitt eget minne men att det iakttagande jaget har ett minne av en helt annan kvalitet.

Nu vill jag tala med er om trångsynthet. Vi kan ha ett oklart minne av att ha handlat på ett visst sätt och senare på motsatt sätt. Vi är ofta osäkra. Jag tycker inte om den människa som inte är det minsta osäker på sig själv. Endast om man har en viss osäkerhet om sina egna inre motsättningar och sådant inom en som man finner oförenligt med annat inom en, kan man inse att man har en viss själviakttagelse, en viss vag medvetenhet om hur ens eget liv ser ut, men att man är identifierad med det och att man därför bedömer sig själv såsom man blivit uppfostrad. Poängen med det iakttagande jaget, som kommit till stånd genom arbetets inverkan och godtagandet och värderingen av arbetet, är att det är något som kan iakttaga en själv utan kritik, det vill säga: utan identifiering. Det iakttar en opersonligt, det iakttar ens personlighet opersonligt. Personligheten är sammansatt av olika skenjag, vilka liksom vrider sig som ett hjul, så att vid en tidpunkt ett av jagen befinner sig överst och har kommandot och vid en annan tidpunkt ett annat är överst och har kommandot. Vi har en aning om detta från början men vi tar alltid parti beträffande denna oklara iakttagelse av oss själva. Men att det iakttagande jaget upprättas, såsom arbetet föreskriver detta, betyder att det också upprättats en medvetenhetsnivå ovanför dessa ständigt ombytliga skenjag. Det iakttagande jaget tar aldrig parti för eller mot något. Det bara registrerar vad ni gör, vad ni säger vid olika tillfällen genom de olika skenjagens aktivitet och säger aldrig att detta är bra eller dåligt. Det iakttagande jaget chockeras inte av någonting, det är inte något slags farmor eller farfar inom oss,

utan är alldeles rent och enkelt, och Mr Ouspensky brukade ofta jämföra det med en kamera, som blott och bart fotograferar vårt psykologiska tillstånd i varje ögonblick. Han sade att det iakttagande jaget måste stå utanför personligheten, stå utanför denna bur med skenjag, denna zoologiska trädgård av skenjag som ständigt avlöser varandra i ett roterande schema och kallar sig själva "jag". Att upprätta det iakttagande jaget är mycket svårt, eftersom det slags iakttagelse, vi normalt ägnar oss åt i sociala sammanhang, bygger på ett skenjag, som till en viss liten del iakttar ett annat skenjag, kritiserar det och finner fel hos det. Det iakttagande jaget, såsom arbetet beskriver detta, står utanför alla dessa skenjag, som tar kontroll över oss i varje ögonblick. Det står på en högre nivå än personligheten, och som ni vet är det detta iakttagande jag, vilket arbetet betonar så mycket och om vilket det sägs att det måste vara okritiskt och utan moraliska värderingar, som är viktigast att upprätta inom oss, om vi vill förändras. Detta iakttagande jag, som arbetet talar om, kommer senare under arbetets inflytande. Men till en början är det vår uppgift att okritiskt och opersonligt iakttaga oss själva. Vad betyder okritiskt? Det betyder att om man iakttar något i en själv, så värderar man det inte som gott eller dåligt. Man bara iakttar att man – det vill säga "maskinen", de förvärvade skenjagen – för stunden gör det ena eller det andra. Skenjagen talar på det eller det sättet, känner det ena eller det andra. Inget enskilt skenjag i ens personlighet omfattar någonsin helheten av en själv i ens medvetande. Men det verkliga iakttagande jaget kommer till sist att omfatta hela ens liv. Det kommer att vara medvetet om alla ens sidor. Det kommer att ha sitt eget okritiska, milda minne av alla ens olika sidor. Vissa saker i ens liv är oförenliga med andra, och därför känner man av det som en konflikt och ett lidande. En trångsynt människa kan till exempel uppfatta att många saker är oförenliga med den hon är. Hon kan på grund av sin trångsynthet tycka att vissa saker är onda. Antag att denna människa blir mer vidsynt. Då kan saker, som hon uppfattade som oförenliga, börja finna sin plats och inte längre vara grund till någon konflikt. Men för det iakttagande jaget är ingenting oförenligt, eftersom det inte kritiserar, så att, för att uttrycka det något för platt, man kan säga att det iakttagande jaget är mycket vidsynt. Som ni vet är många människor vissa om att de har sådant som de inte har. Jag tror nog att ni alla anser er vara mycket vidsynta och jag tycker alltid illa om att få höra att jag skall få träffa en person som anses vidsynt. Jag vill påminna om att det inte är en sådan beskrivning, som ni skall lämna mig om en människa, som vill börja med detta arbete. En så kallade vidsynta människa är som ni själva, det vill säga ytterst trångsynt. Vad betyder det att vara vidsynt? Det är inte ett uttryck som används i arbetet. Tror ni att detta iakttagande jag, när det väl upprättats och iakttar varje del av er, är vidsynt? Ja, det är det givetvis. Såvida ni inte kommer in i detta tillstånd av verkligt iakttagande jag, som är så okritiskt, kan ni inte ändra på det som är, då ni hela tiden befinner er i det snurrande hjulet av olika och varandra motsägande skenjag, som ni med ett slags oklar medvetenhet söker jämka med varandra. Ni måste acceptera hela ert liv, alla de sidor som för närvarande är mörka för er, alla de sidor som nu är omedvetna för er, den mycket inskränkta syn som vi alla förstår nekar att vi har och som är frukten av ert lilla vara, ert lilla besvärliga vara, som alltid grälar och protesterar och som hela tiden finner fel. Det enda botemedlet mot detta är att bredda sitt vara, vilket betyder att bli mer medveten om hela sin varelse med alla dessa skenjag och att försöka uthärda alla deras motsägelser. Allt detta är möjligt endast genom att upprätta detta okritiska iakttagande jag. Genom dess minne, genom ett riktigt förhållande till det, kommer ni att märka hur ni börjar förändra hela er bild av er själva, hela er föreställning om er själva. Ni måste komma ihåg att när ni dör, kommer hela ert liv alla dess motsägelser att passera revy. Det sägs ibland att människor ser hela sitt liv när de håller på att drunkna eller något liknande, och detta är inte tomt prat. Men vad vi måste göra är att se oss själva i detta liv innan vi dör. Därefter kommer vi inte längre att ha samma åsikt om oss själva, inte samma fördomar och inte samma buffertar. Detta är det arbete som det iakttagande jaget måste utföra en liten bit i taget. När

man inte har något iakttagande jag, när man inte har någon kraft att avskilja sig från vad livet har gjort en till, när man tar sig själv för given, då måste man komma ihåg att man har ett mycket litet bankkonto, som snabbt blir övertrasserat. Vad betyder detta att ha ett litet bankkonto? Givetvis har det ingenting med pengar eller med en verklig bank att göra. Det syftar på förmågan att uthärda saker utan att bli identifierad. Om man har en mycket hög tanke om sig själv, kan ens bankkonto mycket snabbt bli övertrasserat. Låt mig förklara detta för dem som har svårt att förstå psykologiska ideer, psykologiska betydelser. Om man har en hög uppfattning om sig själv, kan man lätt känna sig förolämpad, lätt bli irriterad och upprörd, och därför kan ens bankkonto lätt bli övertrasserat. Då känner man sig snabbt negativ, förolämpad. Man skall inte sätta in pengar eller bygga upp en förmögenhet i en vanlig bank. Det sägs att vi skall samla och bygga den skatten i himlen – det vill säga: på en högre nivå. Om man är odrägligt full av sin egen förträfflighet, bygger man då sin förmögenhet i himlen? Nej, man är bara en människa, som lätt känner sig förolämpad, kränkt och sårad och mycket snabbt övertrasserar sitt bankkonto.

Vi måste acceptera alla sidor av oss, eftersom det bara är genom att erkänna och acceptera alla sidor av oss själva, som vi alls kan gå framåt. Det är just detta som gör oss vidsynta och vidgar vårt vara. Under inflytande av det iakttagande jagets minne, under inflytande av dess okritiska självakttagelse börjar vi känna oss frigjorda från alla möjliga fantastiska uppfattningar vi har om oss själva. Vi börjar frigöras från fantasier om dygder och olika företräden, som vi egentligen inte alls besitter. Då blir vi sannerligen som små barn. Vi börjar då verkligen förstå vad de första orden i bergspredikan betyder. Vi upphör att vara stora, överflödande av någon liten stolthet eller fåfänga. Vi börjar få en helt ny känsla för oss själva, helt nya tankar. Vi upphör att vara den människa vi hela vårt liv trodde oss vara. För att uppnå denna punkt måste man ha ett helt annat slags självkänedom. Hela ens underliggande struktur blir annorlunda. Genom det iakttagande jagets inflytande räddas man från många faror. Vilken är den största faran med att åldras? Den största faran är att stelna i den uppfattning vi har om oss själva. Efter en tid börjar saker och ting att stelna inom oss, börjar vi tro på den bild vi har om oss själva. Vilken god och vänlig människa vi är. Om detta iakttagande jag ständigt och rätt stöds av känslan för arbetets värde, kommer det att hindra oss från att stelna i den falska personligheten. Om vi kan värdera arbetet, kan vi även sätta värde på det iakttagande jagets iakttagelser av oss själva, och då löper vi inte en lika stor risk att stelna i det vi tror oss själva vara, i en bestämd uppfattning om oss själva, i vår egen förträfflighet, i våra egna utomordentliga förtjänster, i våra egna oförklarade goda egenskaper. Vi är alla så små oansenliga kräk att det krävs åtskillig självakttagelse, om vi skall upptäcka att vi i själva verket är löjväckande i vår fåfänga och stolthet. Jag skulle förmoda att vissa tror att de har en fantastisk gåva att skänka andra människor. Men vad är denna gåva som de vill skänka andra? Har ni frågat er själva vad ni har inombords som är värdefullt för andra att taga emot? Jag tror att de flesta efter att ha varit en tid i arbetet blir enklare. Varför är det så? Därför att de verkligen börjar iakttaga sig själva i stället för att föreställa sig att de är vad de tror. De börjar se att det finns en ganska stor klyfta mellan vad de föreställt sig vara och vad de är. När detta sker genom det iakttagande jagets ständiga okritiska inflytande, börjar hela förhållandet till en själv att förändras. Allt det man hittills byggt sitt värde på, alla de sätt man känt sig förmer än andra på, allt detta börjar lösas upp. Man bygger då inte längre sig själv på den falska personligheten, som är ens största fiende och helt och hållet bygger på inbillning. Naturligtvis kan man inte åstadkomma detta på något konstlat sätt, med spelad ödmjukhet. Som om man kunde gå omkring och låtsas att allt vore under kontroll, medan man inombords vore full av väsende ormar. Nej, jag talar inte om någon falsk ödmjukhet. Jag talar om det som arbetet talar om – nämligen om att det iakttagande jaget får fäste inom en och man verkligen börjar iakttaga sig själv och hur man talar, hur man känner och tänker och hur motsägelsefullt allt detta är. Då får

man en mycket vacker upplevelse, eftersom man då inte längre behöver upprätthålla den påhittade personlighet som man annars är slav under. Det är bara i arbetet detta kan ske, eftersom arbetet kan stödja en i vissa situationer och ge en kraft. Inga kan i arbetet få lov att iakttaga sig själva mer och se mer än vad de kan bära. Ni kan vara övertygade om att inga får lov att fara illa i arbetets trygga atmosfär. Många har inte ens börjat iakttaga sig själva, och orsaken till detta är att de inte kan göra det. De förmår inte gå bortom sin egen uppfattning om vilka de är eller de klarar inte att se igenom den föreställning eller fantasi de har om sig själva. Plötsligt börjar de inse att de inte är så goda, att de inte är så märkvärdiga, en kvävande känsla. Jag måste då påminna er om vad vi blev tillsagda en gång, nämligen ”*Personligheten har knappast någon rätt alls att existera här*”, och jag vill också påminna er att om man inte börjar inse sin egen obetydlighet, har man ingen möjlighet att komma någonvart. Om en människa börjar genomsåda sig själv, alla sina lögnar, alla fantasier om vem hon är, och om hon gör det i den atmosfär som råder i arbetet och känner att arbetet leder henne till en ny nivå av vara, är hon på den säkra sidan. Hon kommer då så småningom, med ett litet steg i taget, att genomgå en verklig förvandling. Men om hon försöker att göra det utan arbetets stöd, kommer det inte att leda någonvart och kommer allt hennes iakttagande att vara värdelöst och bara utmynna i gräl och negativa känslor. Vi försöker allesammans studera något som är mycket stort, och vi måste inse att vi är mycket små i detta sammanhang. *Nicoll, ss. 721–725*

Iakttagelse av nedslagenhet i olika centra

Arbetsidé

Människan är icke en utan en mångfald. Hon har icke ett intellekt utan flera. Hon har icke ett jag utan väldigt många jag.

Kommentar

För att nå självkänedom måste en människa iakttaga sig själv. Utan självakttagelse kan ingen självkänedom finnas. Människorna inbillar sig förstås att de känner sig själva, och de lever i denna illusion. Det är just denna illusion som hindrar dem från att inse att de inte känner sig själva, och i stället för självkänedom har de inbillningar om sig själva, uppfattningar som inte liknar det som de egentligen är och som bara krånglar till deras liv med förutfattade meningar och leder dem i felaktiga riktningar. Människorna omhuldar dessa bilder av sig själva som om de vore värdefulla dockor, varför de sällan ens får en glimt av vilka de verkligen är, och om de får det, så kramar de ännu hårdare om sina dockor.

När jag säger detta överdriver jag inte. Detta är vad Gurdjieff lärde, och efter många år i arbetet vet jag att detta är sant. Vi lever med de mest löjeväckande bilder av oss själva, och detta medför att vi inte kan förändras, inte kan växa, och därigenom heller inte förstå någonting på ett nytt sätt. Alla står framför en spegel under större delen av dagen. Har ni märkt detta? Men det är inte en riktig spegel. En riktig spegel förvränger ingenting och reflekterar utan kritik exakt vad som befinner sig framför den. Det är denna spegel vi behöver – en verklig, objektiv spegel och inte en inbillad. Men hur många skulle stå ut med att bli av med sin inbillnings spegel och få den ersatt med en verklig sådan, när de berömmar och smickrar sig själva eller när de är förebrår och nedsätter sig själva? Skulle vi inte alla bli galna om vi såg allting inom oss precis som det var? En människa måste ha trängt mycket djupt in i sig själv för att stå ut med en sådan upplevelse. Hennes medvetenhet om vad som finns inom henne skulle behöva utvidgas kraftigt. Hennes självkänedom skulle behöva vara djup och äkta och bygga på långvarig självakttagelse, och om detta vore fallet, skulle förstås hela hennes uppfattning och känsla för sig själv ha förändrats så mycket att hon kunde se sitt riktiga jag, vilket är vårt verkliga mål, och hon kunde kanske till och med få en glimt av det

mäktiga väsen som finns bakom det verkliga jaget. Låt oss fastslå att det inte kan finnas någon möjlighet att närma sig det verkliga jaget, så länge man är fylld av vrångbilder och inbillningar, lögnar och förutfattade meningar om en själv.

När det gäller självakttagelse följer vi inte vad arbetet lär. Ta till exempel nedslagenhet. Människor som utövar arbetet säger liksom folk ute i det vanliga livet: "Jag känner mig nere", och tror att de har iakttagit sig själva. Men så är inte fallet. De har inte ens börjat iakttaga sig själva. Om man önskar iakttaga det som man tanklöst kallar nedslagenhet, måste man iakttaga varifrån det uppstår. Från vilken del av maskinen kommer det? Från vilket centrum? Det kan till exempel komma från tankecentret. Ni säger nog: Hur kan nedslagenhet komma från tankecentret? Nedslagenhet måste väl alltid komma från känslacentret? Om man säger det, så har man säkerligen inte iakttagit sig själv. Känslacentret kan vara glatt och muntert och ändå kan man vara medveten om att nedslagenhet existerar någonstans inom en. Om man inte kan vänja sig vid idén att man inte är en enda människa, som inte förändras, utan ett stort antal skenjag och därigenom full av motsättningar, kommer man aldrig att förstå. En del av en själv kan vara gladlynt och en annan del nedstämd. "Hur kan det vara så? Jag är antingen glad eller ledsen." I det fallet tänker man på jag som ett enda och håller fast vid detta under sin tid i arbetet, så att man begår de mest elementära fel vad gäller både förståelsen av en själv och av förståelsen av arbetet, eftersom man inte kan se eller erkänna att man inte är en utan många. Ett slags prestigeförlust kommer in i bilden redan här. "En ädel människa" – ja, men jag är rädd att denna "ädla människa" är en bild. "Utmärkt ärlighet och dygd" – ja, men jag är rädd att denna "utmärkta ärlighet och dygd" är en bild. "Fullkomlig redlighet" – ja, men jag är rädd att detsamma gäller ännu en gång. Genom att genomskåda sin egen bluff kan man upphöra med att jaga efter upphöjd ärlighet, dygd och redlighet. Vi är i själva verket helt olika de bilder vi har av oss själva och betydligt mer intressanta. Ja, vi stjal fortfarande sylt. Ja, vi ljuger och så vidare. Likväl kan vi se att människor åldras och förtorkar, eftersom de fortfarande håller i sina döda dockor, fortsätter att hålla fast vid det som inte är de själva och på det sättet förlorar all kontakt med den viktiga drivkraften i deras verkliga tillvaro. I en sådan situation har den falska personligheten segrat. Man kan se flera människor i sådana situationer varje dag, om ens mentala seende är vaket för andras inre tillstånd och nivåer. Det är särskilt intressant att iakttaga, när en människa stannar och slår läger för gott på denna långa underliga psykologiska resa som kallas arbetet. Hon stöter på en liten svårighet, gör halt och slår sig till ro. Det finns några intressanta berättelser om detta, och det beror helt och hållet på de falska bilder de har om sig själva och som de klamrar sig fast vid. En källa till nedslagenhet utgörs uppenbarligen av dessa bilder. När man iakttar varifrån nedslagenheten kommer, måste man se efter om den kommer från en av dessa bilder, som skadats av en tillfällig kommentar. Man kan förstås inte iakttaga bilden direkt, eftersom den är inbillad. Men kommentaren kan man iakttaga, och av denna kan man, kanske efter många år, gradvis sluta sig till vad den bild är för något som har behärskat en och som hindrat en från att slippa lös från dess trångsinta och avundsjuka makt. Jag påminner om vad som nyligen sades om lättstötthet och att man skall lägga märke till vad det är som gör en lättstött – en mycket användbar och praktisk form av självakttagelse.

För att nu återvända till att iakttaga nedslagenhet – den kan som sagt uppstå i olika centra. Den kan till exempel uppstå i instinktcentret genom att detta lånar kraft för att bekämpa en mindre infektion (förkylning). Den kan uppstå i tankecentret – och så är ofta fallet för kvinnor kanske oftare än för män. Nedslagenhet som härrör från tankecentret är en mycket typisk form av nedslagenhet som inte i första hand kommer från känslacentret. Den värsta yttringen av nedslagenhet kommer från känslacentret självt. Här finns många olika yttringar av nedslagenhet som berör olika delar av centret. Nedslagenhet i rörelsedelen av känslacentret är vanlig och beror på att den drabbade är uttråkad. Nedslagenhet i känslodelen av känslacentret

tenderar att yttra sig i våld. Nedslagenhet som uppstår i tankedelen av känslacentret är farlig, eftersom den är förknippad med förlust av tron på Gud, där Gud i detta fall står för det som ger oss vårt dagliga bröd, det vill säga vårt dagliga behov av existentiell mening. Sen är det sådan nedslagenhet som kommer av att människor i strävan mot ett felaktigt mål ger upp något av sina intressen som utgör deras källa till mening. Att ge upp en källa till mening utan att ha någonting i stället, något som kan fylla dess plats, är att handskas okunnigt med den livsuppehållande balansen i maskinen. Sen finns den nedslagenhet som kommer av att man låter gamla schablonmässiga skenjag kritisera arbetsjag, de gamla kritisera de unga inom en själv. Detta är ett tema i gamla myter som till exempel Kronos eller tiden som äter sina barn.

Allt som har sagts här har sagts för att visa hur omfattande själviakttagelsen måste bli och hur dumt det är att säga: ”Jag känner mig nere” och lämna det därvid. Man kan åtminstone börja med att fråga sig: ”Vilket jag känner sig nere? Men i denna uppsats, som handlar om centra, kan jag inte gå in på den aspekt av själviakttagelse som handlar om skenjag. Jag begränsar mig här till att säga att skenjagen lever i varje del och underavdelning av centren i vår maskin. Jag vill tillägga att vi kan hemsökas av onda skenjag, som försöker draga ner allting i hopplöshet och meningslöshet. Det är viktigt att vara vaken för och upptäcka och ständigt iakttaga detta slags skenjag. Nicoll, s. 1210–1213.

Tack

Vi tackar alla bidragsgivare för penninggåvor som influerit till verksamheten.

Stöd mottages tacksamt

Finner Du denna nättidning värd att stödja även ekonomiskt, så kan Du sätta in Ditt bidrag på plusgirokonto nr 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier. Allt gåvor, stora som små, mottages tacksamt. Du stöder oss även genom att köpa böcker och andra skrifter från Foinix förlag.

Till slut

vill vi önska alla våra läsare och medarbetare en på allt sätt, med studier och medvetet arbete berikad fortsättning på den höst som just har tagit sin begynnelse.

Allt är möjligt i den mån vi minns varför vi är här.

Bilaga:

Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren

följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. Utkommer i slutet av oktober.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ATT FÖRSTÅ DET JUDISKA INFLYTANDET. Av Kevin MacDonald.

Alltsedan antiken har judiska befolkningar upprepade gånger nått en ställning av makt och inflytande inom västerländska samhällen. I denna boks första del diskuteras judiska bakgrundsegenskaper, som gynnar förvärvet av inflytande: etnocentrism, intelligens och rikedom, psykologisk intensitet, aggressivitet, med fokus huvudsakligen på etnocentrismen i dess historiska, antropologiska och evolutionära sammanhang. Bokens andra del avhandlar sionismen, som i nutiden är det viktigaste exemplet på den judiska etnocentrismen. Sionismens historia kastar ljus över en inom hela det judiska samfundet pågående dynamik, vari de mest radikala elementen till slut drar hela samfundet med sig. I den tredje delen granskas den neokonservativa rörelsen, som med George W. Bush kom till makten i Förenta staterna. I förbund med praktiskt taget hela det organiserade amerikanska judiska samfundet är neokonservatismen en judisk förtruppsrörelse med nära förbindelser med de mest extrema, nationalistiska, aggressiva, rasistiska och religiöst fanatiska elementen inom Israel.

Kevin MacDonald är amerikan, professor i psykologi vid California State University i Long Beach. Han är främst känd som författare till en trilogi om judendomen som gruppevolutionär strategi. Den sista av dessa tre böcker har utgivits även på svenska: *Kritikkulturen: En evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets intellektuella och politiska rörelser*.

Engelska originalets titel: *Understanding Jewish Influence*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2012. Limhäftad med mjuka pärmar. 176 sidor. Pris: 150 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Pettit Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

FOINIX FÖRLAG

Box 92085

541 02 Skövde

adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till plusgirokonto nr 441 76 46 – 9 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!